

HIGHWAY
50 MIDLIFE ROADTRIP
DWARS DOOR
AMERIKA

Johan Tuyaerts

HIGHWAY
50 MIDLIFE ROADTRIP
DWARS DOOR
AMERIKA

LANNOO

Voor Aidan, Noa en Caroline.

Er is niks mooiers aan reizen dan weer thuiskomen.

INHOUD

PROLOOG	Cowboys, indianen en midlife	9
<u>DEEL 1</u>	OOST	23
1	Welcome to America	27
2	De tuin van Obama	45
3	Take me home, country roads	63
<u>DEEL 2</u>	MIDWEST	81
4	De S.O.A.'s van Ohio	85
5	I was born in a small town	109
6	De poort naar het Westen	125
7	Jazz en cowboys	171
<u>DEEL 3</u>	WEST	185
8	The farmer's daughter	189
9	Onweerswolken boven Big Sky Country	209
10	The loneliest road in America	227
11	Het nieuwe goud van Californië	245
EPILOOG	Roadtrikken voor beginners	263

Canada

VERENIGDE STATEN

San Francisco

Dodge City

Stille Oceaan

Golf van Californië

- Hoofdstad staat
- Hoofdstad Verenigde Staten

0 km 400 km

MINNESOTA

WISCONSIN

MICHIGAN

IOWA

ILLINOIS

INDIANA

OHIO

PENNSYLVANIA

NEW YORK

VERMONT

MAINE

NEW HAMPSHIRE

MASSACHUSETTS

CONNECTICUT

RHODE ISLAND

Kansas City

Springfield

Indianapolis

Columbus

Clarksburg

Cincinnati

MARYLAND

NEW JERSEY

Jefferson City

St. Louis

Frankfort

WASHINGTON

Ocean City

MISSOURI

KENTUCKY

WEST VIRGINIA

VIRGINIA

DELAWARE

ARKANSAS

TENNESSEE

Appalachen

NORTH CAROLINA

SOUTH CAROLINA

LOUISIANA

MISSISSIPPI

ALABAMA

GEORGIA

FLORIDA

Atlantische Oceaan

Golf van Mexico

Cuba

Dominicaanse Republiek

Haiti

*Nothing behind me,
Everything ahead of me,
as is ever so on the road.*

On the Road, Jack Kerouac

*I've been everywhere, man.
I've been everywhere, man.
Crossed the desert's bare, man.
I've breathed the mountain air, man.
Of travel I've had my share, man.
I've been everywhere.*

*I've been to:
Reno, Chicago, Fargo, Minnesota,
Buffalo, Toronto, Winslow, Sarasota,
Wichita, Tulsa, Ottawa, Oklahoma,
Tampa, Panama, Mattawa, La Paloma,
Bangor, Baltimore, Salvador, Amarillo,
Tocapillo, Baranquilla, and Perdilla,
I'm a killer.*

'I've been everywhere', Johnny Cash

PROLOOG

COWBOYS, INDIANEN EN MIDLIFE

In het Damiaandorp Tremelo, vlak bij de plek waar ik opgroeide in een tijdperk waar je nog naar buiten moest om je vrienden te zien, was er vroeger een westerdorp dat Texas City heette. Op woensdagmiddag reden we er met onze zelfgemaakte crossfietsen naartoe en speelden we westerns na. In onze verbeelding waren de bossen en heide tussen Keerbergen en Tremelo de *Great American Plains* en spoorden we onze fietsen, waarvan we de vork hadden uitgerust met speelkaarten, met een ratelende rotvaart door de Brabantse *small towns*.

Onze drang om het Westen te veroveren werd 's avonds nog groter als we met z'n allen naar *Centennial* keken, een epische Amerikaanse televisieserie over de geschiedenis van een fictief pioniersdorp in Colorado, in het ruige westen van Amerika. De reeks werd uitgezonden in 1978. Het verhaal start aan het einde van de achttiende eeuw met de eerste ontmoeting tussen de indianen die al eeuwen in het gebied wonen en een Frans-Canadese trapper, Pasquinel. De reeks ging over de evolutie van de kleine nederzetting tot de (fictieve) stad Centennial in de jaren 1970 en vertelde op die manier de geschiedenis van het westen van Amerika. Van de indianen, de komst van de eerste blanken, de pionierstijd, de goudkoorts, de onafhankelijkheid, de burgeroorlog, de Grote Depressie en de oorlogen van de twintigste eeuw tot het heden.

Ongeveer vijf jaar later, in de jaren tachtig, die mijn jeugd zouden kleuren met blauwe neongel, Duran Duran en zaadkleurige jeansbroeken, keek ik op een late zaterdagavond toen ik nog niet uit mocht gaan naar *Easy Rider* op de Nederlandse zender Veronica, met de geweldige Dennis Hopper, Peter Fonda en Jack Nicholson. Het beeld van de twee motorrijders die na een lucratieve cocaïne deal overtuigd van hun vrijheid door Amerika rijden, maakte bij mij een soort nucleaire connectie met mijn westernverleden op de heilige gronden van Texas City. De cowboys waren weliswaar vervangen door in leren jacks, skinny jeans en motorlaarzen gehulde bikers, maar hun drang naar vrijheid en het onbestemde verlangen naar die onbestemde horizon aan het einde van de vlakte was dezelfde.

Ooit zou ik die Grote Trek naar het Westen zelf ondernemen. Het was slechts een kwestie van tijd. En van een goede aanleiding vinden.

27 AUGUSTUS

‘Aha, Amerika! Elvis Presley!’ zegt de chauffeur van het taxibedrijf dat zich volgens de website heeft gespecialiseerd in ‘luchthavenvervoer in een unieke, ontspannen sfeer’. Om zijn statement kracht bij te zetten drukt hij op een knop van zijn audio-installatie en even later vult Elvis Presleys ‘Suspicious Minds’ de Renault Scenic.

Ik was even daarvoor in een nog slapend huis zonder warme afscheidskussen vertrokken. Een dochter in Barcelona, een andere met vriendinnen aan zee, mijn vrouw vroeg naar bed omdat haar een zware dagtaak wacht als bedrijfsleider. Een afscheid zoals dat hoort in de huidige tijdgeest. We zouden wel skypen, facetimen en

facebooken. En dus kan ik mijn emoties bij het vertrek alleen maar kwijt bij de taxichauffeur en Elvis.

‘Ik pas mijn muziek aan aan de vakantiebestemming van mijn gasten. Veel Franse chansons, Julio Iglesias voor Spanje, Eros Ramazzotti voor Italië, Nana Mouskouri voor Griekenland. En Amerika is Elvis, hé!’ Even wil ik hem zeggen dat ik bij nader inzien toch naar Nuuk in Groenland ga, maar eigenlijk kan ik best wel leven met Elvis als openingsnummer van mijn avontuur.

Hij draait de volumeknop wat lager. ‘Wat ga je eigenlijk doen in Amerika? Werken?’

Ik voel dat ik niet voor de eerste keer mijn verhaal moet vertellen.

Ik zit in een taxi, met een chauffeur die Elvis speelt en ben op weg om in een kleine maand tijd dwars door Amerika te rijden in een huurauto. Van de oostkust naar de westkust. Langs één bepaalde *highway*, de Highway 50. 5500 kilometer. Elf staten. Vier tijdzones. *Just me, myself & I*.

De weg die ik daarbij zal volgen, is niet geheel toevallig gekozen.

VIJF MAANDEN EERDER

Het is 28 februari 2014, ik ben elf dagen geleden zesenvestig geworden en ik zit in mijn wagen op de parking van Sultan Sushi, het televisieproductiehuis dat ik in 2003 samen met drie anderen heb opgericht. Ik heb die naam bedacht, een daad die me nog altijd een mengeling van oprechte verbazing en hoongelach oplevert. Onze eerste Engelstalige *showreel*, waar we mee naar internationale tv-beurzen in Cannes trokken, had de volgende baseline: ‘*Sultan Sushi, lousy name, great TV*’.

DEEL 1

OOST

NO
DRIVING
ON
SHOULDER

PENNSYLVANIA

Pittsburgh

Morgantown

Cumberland

Clarksburg

Winchester

WEST VIRGINIA

Monongahela
National Forest

George
Washington
National Forest

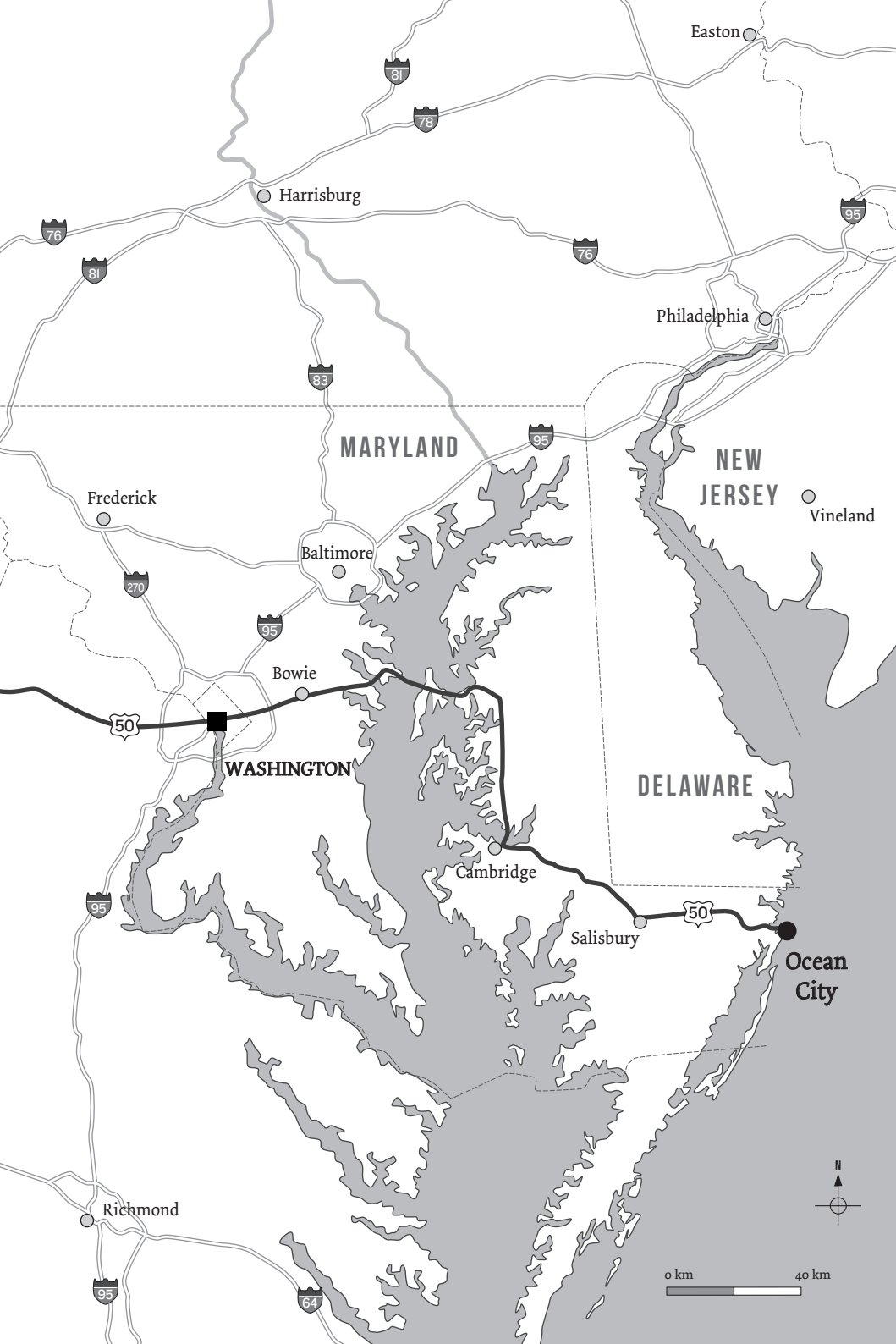
Monongahela
National Forest

George Washington
National Forest

VIRGINIA

George
Washington
National Forest

Easton

81

78

Harrisburg

76

81

76

95

Philadelphia

83

MARYLAND

95

NEW JERSEY

Vineland

Frederick

Baltimore

270

95

Bowie

50

WASHINGTON

DELAWARE

Cambridge

95

Salisbury

50

Ocean City

Richmond

95

64

0 km 40 km

*Road trippin' with my two favorite allies
Fully loaded we got snacks and supplies
It's time to leave this town, it's time to steal away
Let's go get lost anywhere in the U.S.A.
Let's go get lost, let's go get lost...*

'Road Trippin', Red Hot Chili Peppers

1

WELCOME TO AMERICA

---

27 AUGUSTUS

De aankomstzone van US Dulles International Airport in Washington ruikt naar muffe vliegtuiglucht, internationaal angstzweet en nutteloos gespoten deodorant. *Welcome to the United States*. Een reuzegroot bord met aan beide kanten een strak gespannen Amerikaanse stars-and-stripes en daarnaast een foto van een bedachtzaam kijkende Obama zijn de eerste tekenen die erop wijzen dat ik in Amerika ben. Het moet zowat de meest misleidende mededeling zijn die je op elke Amerikaanse luchthaven ziet als je na zeven uur uit de droge en ijle vliegtuiglucht stapt. De doorgewinterde Amerikareiziger weet natuurlijk wat volgt, maar de argeloze *first time visitor* begint meteen te dromen van *stars and stripes* met een vleugje Springsteen eronder. Eindelijk! Amerika! Ze weten nog niet dat ze zo meteen in de 2014 remake terecht komen van Ellis Island, het beruchte transfereiland voor de kust van Manhattan, waar tussen 1892 en 1954 elke Amerikaanse immigrant aan een strenge controle werd onderworpen voor hij of zij het beloofde land binnen mocht.

Ik schuifel met nog zo'n zeventienhonderd andere naar zweet en gistend vliegtuigvoedsel ruikende bezoekers uit de hele wereld de gevreesde *US Passport Control Zone* binnen. Een Spaanssprekend

meisje met een UCLA-sweatshirt dat voor mij loopt, wil snel een selfie maken om haar Facebookvriendinnen te laten zien dat ze eindelijk in Amerika is. Ze wordt onmiddellijk toegeblaft door een agente die op Whoopi Goldberg lijkt (op een heel slechte dag). ‘Miss, please put your camera away! No pictures, no phones!’ Ik zie hoe de veertien jaar lang zorgvuldig opgebouwde Disney Channel- en Nickelodeon-dromen van het meisje een voor een als zeepbellen uit elkaar spatten.

Er beweegt wat in de immigratiehal. En helaas: wij zijn het niet. Iemand is blijkbaar ongezien door de controles geglipt richting bagagehal en dus wordt er meteen groot alarm afgekondigd. Een man die aan de kleur van zijn hemd en hoofd te zien belangrijker is dan de anderen roept plots luid in de aankomsthal dat ze de controles stilleggen tot de voortvluchtige gevonden is. En alsof er met één fluitsignaal een einde wordt gemaakt aan een spannende voetbalwedstrijd leggen de zowat twintig *immigration officers* onmiddellijk hun werk stil en verlaten ze hun hokjes in een bijna ingestudeerde esthetische synchroniciteit. Agenten met honden en wapens vormen een lijn achter de hokjes, zodat niemand er nog maar aan zou denken om naar de aankomsthal te glippen.

Verbazing is een universeel gegeven. De honderden doodvermoeide passagiers uit de rest van de wereld weten niet wat hun overkomt en blijven verbouwereerd staan met hun huilende kinderen, zware handbagage en droge monden. Zeker twintig minuten lang gebeurt er niks. Een paar Indiërs lijken vrede te nemen met hun eerste Amerikaanse halte en gaan erbij zitten. Een enkele moedige Nederlandse passagier vraagt luid hoelang ze nog moeten wachten en of er alstublieft ook iemand wil denken aan de honderden passagiers die in de warme hal zitten te wachten. Hij wordt net niet gearresteerd. En plots, alsof de H&M om

10.00 uur 's ochtends stipt zijn deuren opent voor de nieuwe collectie van Karl Lagerfeld, stromen de immigratieagenten weer even synchroon terug naar hun hokjes. Amerika heeft zonet z'n deuren opnieuw voor ons geopend.

Wanneer het eindelijk aan mij is, vraagt de vrouwelijke immigration officer mij wat ik precies kom doen. Als ik haar vertel dat ik een boek wil schrijven over de US Highway 50 en van de Atlantische Oceaan naar de Stille Oceaan zal rijden, kijkt ze me meewarig aan. 'Why would you do that?' is de ijzige vraag. Ik twijfel zelf ook even, maar kan nog snel uitbrengen: 'Omdat de route de hele geschiedenis van dit fantastische land vertelt.' Ze glimlacht, stemt mijn paspoort af en zegt: 'Welcome to the United States.'

Ik stuur een sms naar mijn vrouw en dochters: 'Ik ben aangekomen in DC.'

Sms terug: 'Joehaa! Doe de groeten aan Obama en enjoy! x'

Opgelucht dat nog niemand mij hartverscheurend mist, haal ik bij het bekende gele autoverhuurbedrijf mijn wagen op. Omdat ik niet als een rijdend cliché in een Mustang of op een Harley gezien wil worden, heb ik me een *all-American comfortable SUV* geboekt. De Chevrolet Traverse is groot en comfortabel en heeft in elk geval zijn naam mee. Ideaal om het Amerikaanse continent van Oost naar West over te steken, denkt de marketeer in mij.

Omdat een echte roadtrip waarin je een bestaande, historische route wilt volgen van de eerste tot de laatste meters gereden moet worden, maak ik na mijn aankomst in Dulles International Airport een waanzinnige omweg naar het uiterste oosten van de VS. Highway 50 loopt weliswaar door Washington DC maar start offi-

cieel in Ocean City, Maryland aan de Atlantische Oceaan. In plaats van meteen westwaarts te rijden, rij ik dus eerst 240 kilometer naar de officiële eerste meters van de Highway. Omdat ik dat ook nog eens midden in het spitsuur moet doen, doe ik er uiteindelijk bijna vier uur over om aan de Atlantische Oceaan te raken.

Die eerste, ‘niet-officiële’ kilometers leg ik af op de grote, brede *Interstates* rond Washington DC. Ik voel me een kleine, anonieme mier op wielen in de stroom van de Interstates, of de I-wegen, die door heel Amerika lopen en de antithese zijn voor de Great American Roadtrip. Het zijn brede supersnelwegen met vaak meer dan vier rijvakken, die je snel en zonder één verkeerslicht of stadje te hoeven passeren van de ene grote stad naar de andere brengen, zonder dus ook maar iets van het land te zien. Ze zijn een toonbeeld van snelheid, efficiëntie en vooral verveling.

Het was president Eisenhower die na de Tweede Wereldoorlog van de verliezende partij het nut van een goed en efficiënt *Auto-bahn*-systeem had onthouden. Eisenhower wist eigenlijk al lang als geen ander hoe belangrijk een goed wegennet was voor het economische en militaire transport in een land. In 1919 had hij als jonge soldaat militaire konvooien moeten begeleiden die dwars door het land reisden en had hij kennism gemaakt met de ongemakken van kleine, slechte, kronkelige wegen en wankele bruggen.

Nochtans was men in de jaren twintig de eerdere, belangrijke highways beginnen te inventariseren met de later legendarische nummers. Men sprak daarbij doorgaans over routes in plaats van highways. Het was in die periode dat de legendarische highways als de Pacific Highway 1 en Highway ‘Route’ 66 ontstonden. Deze highways waren meestal gewone tweevaksbanen en liepen dwars

door grote en kleine steden, waar ze voor een boom in de handel en het toerisme zorgden. Er ontstonden motels, *road diners*, benzinstations, garages en *general stores* waar de langeafstandsreiziger tijdens de lange ritten door het land kon bijtanken, de innerlijke mens versterken en de nodige rust kon vinden.

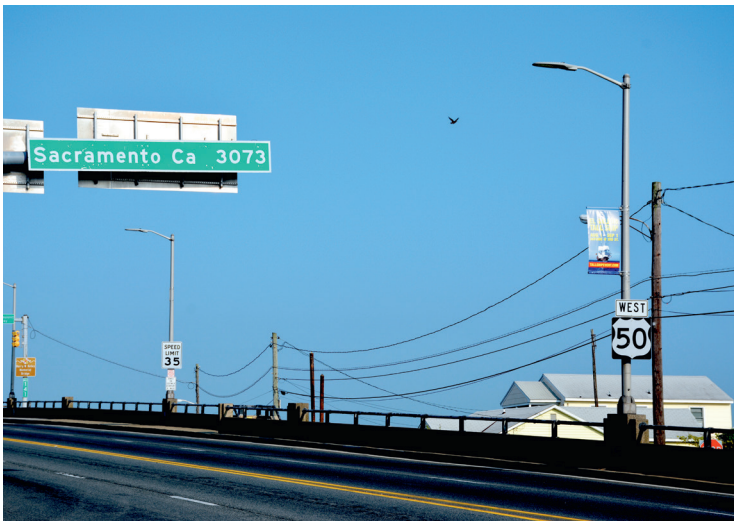
Veel van deze legendarische highways werden gebruikt om naar een nieuw leven in het Westen te rijden, en stonden zo symbool voor de vlucht uit het harde leven in de *Dust Bowl* van de jaren dertig. Met de *Dust Bowl* bedoelt men de grote stofstormen die in die periode in de Amerikaanse Midwest werden veroorzaakt door een extreme droogteperiode in combinatie met een nog gebrekkig en weinig afwisselend landbouwsysteem, waardoor winderosie vrij spel kreeg.

In *The Grapes of Wrath*, een van de grote klassieke Amerikaanse romans, schrijft John Steinbeck over dit fenomeen, dat gevoelsmatig ook sterk gelinkt wordt aan de Grote Depressie van de jaren 1930. Een groot deel van deze verhalen speelt zich af op de legendarische Route 66, de highway die onsterfelijk werd door de song 'Get your kicks on Route 66'. Het nummer is door jazzpianist Bobby Troup in 1946 geschreven, maar werd pas een hit in de versies van Nat King Cole, Chuck Berry en de Rolling Stones. Route 66 is daarmee uitgegroeid tot de iconische route die model staat voor de ultieme Amerikaanse roadtrip. Veel gespecialiseerde touroperators bieden roadtrips op Route 66 aan met Harleys, Mustangs of campers. Er bestaat een hele merchandisinglijn en de bekende locaties of vervallen motels en road diners langs de route zijn uitgegroeid tot Amerikaans erfgoed.

Het moet bijna volledig de verdienste zijn van die legendarische song dat Route 66 zo geïdealiseerd wordt en dat daardoor bijna

- Uitzicht uit mijn eerste motel aan het begin van Highway 50, Ocean City, Maryland

- De officiële start van Highway 50, Ocean City Maryland

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

OMSLAGONTWERP	Studio Lannoo
VORMGEVING BINNENWERK	Keppie & Keppie
KAARTEN	Tatjana Matysik

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2015 en Johan Tuyaerts
D/2015/45/250 – ISBN 978 94 014 2281 9 – NUR 508/770

 @highway5oman   <https://www.facebook.com/Highway5oman>

De auteur blogt ook op highway5omidliferoadtrip.wordpress.com
en creativityneverkilledacat.wordpress.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.